

Dr. Zala Ilona 1946-2007

Ismét kialudt egy láng!

Mindenki Loncija, Zala Ilona főorvosnő 2007. szeptember 4-én örökre elaludt.

Döbbenet értesültünk a szomorú hírről, először el sem akartuk hinni, hiszen előző napokban még a győri Petz Aladár Megyei Oktató Kórház folyosóin találkoztunk vele.

Ott, ahol szinte az egész életét töltötte. Itt kezdett el az Intenzív Osztályon dolgozni az egyetem elvégzése után 1970-ben, nem kis szerepet vállalva az orvosok által végzett anesztézia megteremtésében. 6 éves külföldi kitérő után, melyet az akkori műszaki-tudományos nemzetközi együttműködés keretében Algériában töltött, kórházunkba visszatérve a Gyermekosztályra került. Az aneszteziológiai szakvizsga után megszerezte a csecsemő-és gyermekgyógyászati szakképesítést is. Úttörő szerepet vállalt a gyermek aneszteziológiai és intenzív ellátás megszervezésében, a szakmai alapok lerakásában. 1989-92-ig vezetőségi tagja volt a Magyar Gyermekaneszteziológiai és Intenzív Terápiás Társaságnak, 1993-1999-ig pedig Magyarország képviselőjeként az Európai Gyermekaneszteziológiai és Intenzív Terápiás Társaságok vezetőségi tagjaként dolgozott napi munkája mellett. Számos hazai valamint külföldi kongresszuson vett részt előadással, különböző szakmai folyóiratokban publikált magyar és angol nyelven.

Elévülhetetlen érdemei vannak a győri Gyermek Intenzív Osztály megteremtésében, az osztályhoz tartozó Gyermek Intenzív Terápiáért Alapítványnak pedig létrehozója és első elnöke volt.

Ő szervezte meg Magyarországon az első APLS (Advanced Pediatric Life Support) tanfolyamot 1998-ban. Tevékenységét Petz Aladár Emlékéremmel valamint Nyári László Díjjal ismerték el. Ezek a száraz tények. De milyen ember volt Lonci? Aki fáradságot nem ismerve dolgozott a gyermekek gyógyulásáért, akit a kezdő, fiatal kollégák az éjszaka közepén is nyugodtan felébreszthettek, ha segítségre volt szükségük, minden nehéz helyzetben számíthattak rá. A munkája volt az élete. Magasra tette a mércét saját magának és a vele együtt dolgozóknak is. De soha nem mulasztott el segítséget nyújtani a feladatok végrehajtásában. Állandóan képezte magát, s erre ösztönzött mindenkit. Soha nem fogadott el félmegoldásokat, a teljességre, tökéletesre törekedett. Generációk oktatója, nevelője volt, aki gyakran hangoztatta, hogy tanítványaira a legbüszkébb, akik továbbviszik azt a szellemiséget, tenni akarást, töretlen munkakedvet, ami őt is jellemezte.

Ez a lendület hajtotta alapítványi-társadalmi tevékenységében is, a stafétabotot tőle átvéve az ember úgy érezte, hogy szinte kötelessége legalább akkora lelkesedéssel és kintárással dolgozni a kitűzött célokért. Mi, a győri Gyermekintenzív Osztály dolgozói, nagyon sokat tanultunk tőle. Gyermekszeretetet, szakmaszeretetet, kintartást, türelmet és hitet, amik nélkül elképzelhetetlen a mi munkánk. Azt is tőle tanultuk, hogy gyógyítani csak szeretettel, mosolyogva lehet. Akkor is, ha már nagyon fáradtak vagyunk. Szerettük őt a kis betegek és munkatársai is. De sok gyermek Lonci doktor nénije is elfáradt, s most megpihent. Csendben, szeretetben.

Emlékét mindig őrizzük!

Búcsúztatása, engesztelő szentmisével egybekötve, 2007. szeptember 15-én 11 órakor lesz a győri Szent Imre templom altemplomában.

„Jól tudom: a fényt a szemem itta, a dalt a fülem fogta, a simogatást a kezem érezte, szép utakon a lábam vitt, és a gondolatok a fejemben születtek, mint az ég távoli villódzása, de mindezt a szívem gyűjtötte össze, és belőle lett minden, ami Szeretet. „ (Fekete István)

a győri Gyermekaneszteziológiai és Intenzív Terápiás Osztály dolgozói